

PROF²ÉZIS

Alma mater
Belvárosi Bölcsész Barlang

A tudomány nevében
A kavitáció jelensége

Budapesti ajánló
PlayIT

A messziről jött ember
Valami Amerika

2016. 2. évfolyam
1. szám

Tartalomjegyzék

ProT²ézés. A PROFESZ diáklapja. Megjelenik évente négy alkalommal.

Szerkesztő: Pénzes Martin

Címlap/hátlapfotó: Pándy-Szekeres Áron

A cikkeket írták: Bakai Bernhardt, Barta Máté, Horváth Mariann, Keszthelyi Franciska, Nyirán Péter, Szabó Ábel, Tóth Eszter, Vacskó Dániel, Varga Roxána

Állandó rovatok:

A messziről jött ember - kalandorok, önkéntesek, világjobbítók

A tudomány nevében - TDK, OTDK, szakdolgozat, stb.

Alma mater - egyetemek bemutatása

Budapesti ajánló - ajánló Budapestről

DP-sarok - hírek, infók

Gyertyaláng - egyházi, vallási témák

Legenda - a velünk élő múlt

Like a boss - a kollégium vezetői

NapiPeti - ...

Patrióta - „ne felejtse el, hogy honnan jöttél”

Talentum - érdekes, tehetséges kolisok

Tollvonás - kolisok irodalmi alkotásai

Beköszöntő	3. oldal
Aktuális	4-6. oldal
Tollvonás	7. oldal
Alma mater	8-9. oldal
Patrióta	10-11. oldal
Gyertyaláng	12-13. oldal
Talentum	14-17. oldal
DP-sarok	18-19. oldal
Like a boss	20-25. oldal
A tudomány nevében	26-27. oldal
A messziről jött ember	26-30. oldal
Legenda	31. oldal
Budapesti ajánló	32-34. oldal
NapiPeti	35. oldal

Kedves emberek!

A kollégium mellett mi is öregszünk. Ez itt már a második évad, annak első száma. Túl vagyunk tehát az első évadon, az első Profesztiválon, az első kritikus hangvételű Alma materen. NapiPeti már nem bírja magában tartani a vicceket, és a FB-n végez rajtunk szőnyegbombázást (Emlékeztek, Rambó...). Szobáink falait újrafestették. Az élet nem állt meg a kollégiumban. Sőt, azon kívül sem. Volt profeszes barátaink közül Tabajdi Ádám diplomahangversenyt adott a MÜPA-ban, Tomi és Naomi pedig örök hűséget fogadtak egymásnak.

Nem kell félni, mi sem lassítunk. Maradnak a jól bevált témák, de pl. behozunk egy új rovatot is. Találkozhattok többszörösen visszaeső cikkírókkal, és olyanokkal is, akik eddig nem írtak még kedvenc kollégiumi magazinunkba. Folytatjuk az egyetemek bemutatását, és a külföldön szolgálatot teljesítő kollégisták beszámolóit sem maradnak majd el.

Az őszi kínálatból kiemelném egykori társunk, a volt szenior, Gacsályi tanár úrral készült interjút, illetve az új szeniorok, Roxána néni és András bácsi bemutatkozását. Azért ezeket ajánlom, mert ~~én készítettem őket~~ az újak megismerhetik közösségünk oszlopos tagjait emberi oldalukról, elősegítve, hogy ne csak a rigolyás nevelőtanárt, és a házártsos szeniort lássák bennük. Meg egyébként is, szerintem örömteli dolog más ember előmenetelét látni, főleg, ha a barátainkról van szó.

Egy szó mint száz, kezdődjön a második felvonás! Kérem kapcsolják ki mobiltelefonjaikat, és fogjanak olvasáshoz!

Pénzes Martin

Szeniorok bemutatkozása

Honnan indultál, és hol vagy most?

Varga Roxána: A Lónyai Utcai Református Gimnáziumban érettségiztem 2006-ban. (Igen, ez nem ma volt, és nem is tegnap...) Utána az egyetemet csak 1 évvel később kezdtem el. Mind az alap- és mesterképzést az ELTE-n végeztem el, először Matematika BSc-n, aztán Alkalmazott matematikus MSc szakokon. Ezután kerültem a BME Gépészmérnöki Karára, ahol jelenleg doktorandusz vagyok. Aki figyelmesebben megpróbál utánaszámolni, feltűnhet neki, hogy ez nem mehetett szünetek nélkül. Hát nem is. A BSc-t 4 év alatt fejeztem be, az MSc és a doktori iskola között pedig eltelt másfél év. Ez alatt az idő alatt már ezen a tanszéken dolgoztam, kutattam és oktattam, csak nem jelentkeztem a doktori képzésre.

Molnár András: A gimnáziumot a 2005-ben induló Pápai Református Kollégium Tatai Gimnáziumában kezdtem. Ott tanultam 2009-ig. Nagyon családias volt, mert mi voltunk az első évfolyam, 72-en jártunk az

iskola falai közé az első évben. Dr. Kálmán Attila igazgató úr vezetésével indult el Tatán ismét az egyházi oktatás. Mindig is a reál tantárgyak voltak az erősségeim, már általános iskola 4. osztályában eldöntöttem, hogy építészmérnök szeretnék lenni a Műegyetemen. Pályaválasztás előtt a 11. osztály táján a rajzalkalmatossági felkészülés hiányában az építészmérnökből gépész lett, jelentkeztem a BME-re. Az egyetemen az épületgépész szakirányt választottam. Az BSc képzés utolsó két félévében egy budapesti tervezőirodában dolgoztam. Ezt követően jelentkeztem az épületgépész mesterképzésre. Korábbi tanulmányaim alatt egyre jobban megismertem és megszerettem a távhőellátás témakörét, ezért a mesterképzés alatt párhuzamosan elkezdtem felvenni és teljesíteni a hőerőgépész képzés tárgyait is. Párhuzamosan kettő mester szakot végeztem. 2016. júniusában végeztem, mint okleveles gépészmérnök (Hőerőgépész). Idén márciusban elkezdtem a tatabányai T-Szol Zrt.-nél dolgozni (Távhő). Ha minden jól megy, 2017. januárjában fogok végezni a

másik, de korábban kezdett szakkal (Épület-gépész).

Hogyan lehet túlélni egy vizsgaidőszakot?

Roxi: Én a sikeres vizsgaidőszakaiban mindig könyvtárban tanultam. Reggel felkeltem, futottam vagy tornáztam egy óracska, reggeliztem, aztán elmentem a könyvtárba. Szépen felosztottam, hogy mennyit akarok aznap tanulni, és megcsináltam. Mivel az én csoportársaim nem voltak könyvtárba járósak, ezért általában nem ismertem magam körül senkit. Internetem sem nagyon volt, de nem is volt rá szükségem. Úgyhogy nem maradt más választásom, csak a tanulás. Aztán este, otthon már szinte sosem tanultam. Szóval az én esetemben a mozgás, és az, hogy elkülönítettem az otthont és a tanulás helyét, nagyon sokat segített. Meg persze a finom kávé is.

Bandi: Nehéz kérdés! A BME-en alapesetben max. 4 vizsga van, 4 hétre, de azok elég rázósak. Igazából a BME-n nem a vizsgaidőszak a nehéz, hanem a szorgalmi időszak, mert folyamatosan laborra, gyakorlatra és előadásra is be kell járni, mert folyamatosan zh-k vannak, és ha ezt tisztességgel teljesíti a hallgató, akkor ehhez képest a vizsgaidőszak egy sétalapp.

Milyen volt a te első vizsgaidőszakod?

Roxi: Az első vizsgaidőszakom jó volt, könnyű. Nem igazán volt nehéz tárgyam, amire nagyon sokat kellett volna tanulni.

Nem emlékszem arra, hogy fogtam volna a fejem, hogy „Te jó ég, ez meg mi?”. Aztán ilyen többé nem volt...

Bandi: Az első félévben minden kreditet teljesítettem pót zh és pótvizsga nélkül. (Az első félév azért elég rázós volt, meg kellett szokni az egyetemi számonkérést és az egyetemi életet.)

Hogyan kerültél a kolosba és mióta vagy itt?

Roxi: A doktori iskola megkezdésével költözni is akartam. Az egyik legjobb barátnőm és a férje itt laktak évekig a koliban, ők ajánlották, hogy próbáljak meg ide bekerülni. Megpróbáltam, és sikerült.

Bandi: A Tatai Református Gimnáziumban nem hallottunk erről a kollégiumról, így lecsúsztunk a normál jelentkezési határidőről, a pótfelvételin nem vettek fel, mert nem volt már hely. Az első félévben nem a kollégium falai között éltem, hanem albérletben Budaörsön. 2010. január végétől vagyok a kollégiumban, ami már közel 7 évet tesz ki.

Mi a legrosszabb kollégiumi élményed?

Roxi: Előző félév végén, júliusban volt két hét, amikor annyira meleg volt a szobámban, hogy nem tudtam aludni. Közben egy nehéz vizsgára kellett tanulnom. Ez kegyetlen volt, még így visszagondolva is.

Bandi: Erre már nem emlékszem. Talán amikor elfogyott a házi füstölt árum...

Mi a legkedvesebb kollégiumi élményed?

Roxi: Előző félévben egy este Juli és Kármén is nagyon kerestek valamiért, de nem találtak. Erre a 101-es szoba külső ajtaját teleragasztották a nevemmel. Ez nagyon kedves gesztus volt.

Bandi: Ebből meg olyan sok van, hogy nem tudok egyet sem mondani.

Mi a legjobb dolog a kollégiumi életben?

Roxi: A színes társaság, és a közösség. Egy kollégiumban, ha valaki nem akar unatkozni, nem kell messzire mennie.

Bandi: Nagyon jó fiatalok között, közösségekben élni. Közös programok, fiatalos gondolkodás, hasonló problémák.

Mi a legidegesítőbb egy szobatársban/a szobatársadban?

Roxi: Az, ha képtelen tekintettel lenni arra, hogy van egy szobatársa.

Bandi: Ha nem lehet vele beszélgetni. Az én szobatársamat gimnázium első évétől ismerem, a gimiben is barátok voltunk, közösen túráztunk, így engem nem tud idegesíteni. (Van valakinek egy zsepije? -PM)

Miért vállaltad el a felhívást a szeniori posztra?

Roxi: Mert meggyőztek arról, hogy jó szeniorita lennék.

Bandi: A tavalyi tanulmányi év végén kértek fel. Mi lenne, ha a következő évben szeniori minőségben élnék a kollégiumban... Sokat gondolkodtam rajta, hogy a munka, diplomairás mellett bevállaljam-e?

Mi motivál?

Roxi: Az, hogy elhiszem magamról, hogy jó szeniorita tudok lenni.

Bandi: A nagyon jó közösség és a mozgalmas életvitel, közös programok, közös főzések, ami hirtelen befejezve nagyon hiányzott volna.

Mi szeretnél elérni szeniorként?

Roxi: Szeretnék egy olyan személy lenni a lányok számára, akiben meg lehet bízni, akéhez lehet fordulni bármiféle gonddal-bajjal. Ugyanakkor célom az is, hogy az együttélést gördülékenyebbé tegyem, és ha ehhez mondjuk valakire rá kell szólni, akkor azt meg fogom tenni.

Bandi: Nem akarom megváltoztatni a világot, egy fecske nem csinál nyarat, de a célom egy jó közösséget létrehozni, ahol mindenki jól érzi magát és megtalálja számítását, a szellemi és lelki épüléshez.

Mit tanácsolsz az újoncoknak? Mit tanácsolsz az öregeknek?

Roxi: Az újaknak azt tanácsolnám, hogy mindig pozitívan álljanak hozzá az új dolgokhoz, mindegy, hogy az öregek mit jósolnak meg előre. Az öregeknek pedig azt, hogy legyenek nyitlak az újakhoz, és optimisták az új tanévvel kapcsolatban. Ha pedig bárkinek bármi gondja, baja, óhaja vagy netán sóhaja van, akkor nyugodtan keressen meg engem, vagy Bandit.

Bandi: A fiataloknak azt tanácsolom, inkább kívánom, hogy tapadjanak meg gyökereik e nem sziklás talajon és teljesedjenek ki mind tanulmányilag, mind közösségileg. Az öregeknek csak annyit, hogy olyanok legyenek mint egy nagy fa, aminek ágai alatt a friss csemeték is meg tudnak kapaszkodni.

Mi a legjobb tulajdonságod?

Roxi: Általában türelmes vagyok és őszinte, és ritkán sértődöm meg holmi semmiségeken.

Bandi: Őszinte, egyenes vagyok, ami nem mindig előnyös, mert ami a szívemen, az a számon.

Mi a legrosszabb tulajdonságod?

Roxi: Hogy néha elfelejtem, hogy nem lehet mindenkinek mindig jó.

Bandi: Néha dühbe gurulok. („És megint dühbe jövünk”)

Mi lesz veled egy év múlva, ilyenkor?

Roxi: Mostanában pályázok egy ösztöndíjra Németországba. Ha 6 hónapra nyerem meg, akkor egy év múlva még ott leszek és kutatok a doktorimhoz.

Bandi: Remélhetőleg Magyarország határain belül, de sajnos már nem a kollégium és a B109 falai között, valószínűleg Tatán vagy Tabányán fogunk élni.

Készítette: Pénzes Martin

ÚJ SZÍV

Új szívem van,
meggyógyultam végre
hamvas vérerekkel lett
bennem kicserélve

Csodálom e szívet,
oly nagy ajándék nekem
ingyen kaptam
pedig meg sem érdemeltem

Micsoda hű szív
mindig jókor dobban
ha kell hallgat,
ha kell lánggra lobban.

Nélküle nem volnék,
ő pumpálja vérem
így szeret, vigasztal,
fegyelmez a szívem.

Nem vagyok már többé
korhadt fűzfa ága
amit a víz sodor
az örvény torkába

Új szívem nem hagy el
minden izma ép
nincs lándzsa, éles szó
mely valaha beletép.

Mint egy ajándékot,
úgy kell kibontanom,
mert többre született,
minthogy csak dobogjon.

Elvetett magjai,
növekednek sorra
így tündököl bennem
virágba borulva.

Ha majd csordultig tele lesz
s szól az összes húrja,
nem lesz teher többé
csak szeretni fog, újra.

Belvárosi Bölcsész Barlang

Van egy hely Pest szívében. Egy hely, amit jobbról a Nemzeti Múzeum ölel, balról a bohém, VII. kerületi romkocsmák, szemből pedig a Múzeum körút antikváriumainak sorfala. Nem más ez az enyhén mesei kezdéssel beharangozott hely, mint az ELTE Bölcsészettudományi Kara. Azt hiszem, bátran állíthatom, hogy a belvárosban nekünk van a legszebb, és leghangulatosabb campusunk. Egy véletlenül arra tévedő járókelő talán nem is sejtene, hogy az Astoriáról is látható téglafalak egy belső parkot, számomra inkább tündérbert rejtenek. Annak ellenére, hogy névadója, azaz Trefort Ágoston még nagyon elrugaszkodott elméletek mentén sem nevezhető tündérnek, már csak tekintélyes szakállá miatt sem, a kert hangulata mégis ezt az érzést kelti bennem. Talán az én fantáziám túl élénk, de nem okoz problémát elképzelni ezt a környezetet keménykalapos, cilinderes és sétabotos uraktól, és földig érő szoknyás, fűzős úri hölgyektől hemzsegetve.

Nem véletlen az, hogy évről évre kerülni kell a forgatás miatt lezárt helyszíneket. Így sem mondhatom azonban, hogy unalmas lenne a campuson járók összképe. Nem régen hangzott el egy kolis társunkkal folytatott beszélgetésben, aki egyébként nem a BTK hallgatója, hogy ez a hely egy igazi olvasztótégely. Talán nem kell magyaráznom mennyi mindenben különbözünk például mi, tanár szakosok, már csak kurzusainkat tekintve is, egy ízig-vérig bölcsész filozófustól. Sejtsem, hogy ezt olvasva, a bölcsész szó említésétől már sok

ember agyában átfutott az összes sztereotípiá, és mit ne mondjak, ha eljön a Múzeum körüti ELTE BTK campusra, lehet, hogy meg se tudnám győzni ezek teljes alaptalanságáról. Tényleg mindenféle furcsa alakokkal találkozok az ember a campuson járva, de talán pont ez az, ami annyira színessé is teszi a mi karunkat. Nem gondolom, hogy a tanulmányi és szakmai érdemeinkről hosszas értekezésbe kéne

kezdenem. Csak mesélni szeretnék erről a helyről. Eljutni az egyetemre nem nehéz. A kettes metróról az Astorián felszínre bukkanva már tulajdonképpen a nagy Könyvtár Klub felirat vár minket. Hogyan máshogy lehetne elnevezni egy bölcsészektől hemzsegető klubot?

Pokol! - csapná le a labdát rögtön egy-két kedves BME-s kolis társunk. Ahol egy délután több lányt látsz, mint

a gépész karon egész évben – váгна vissza egy-két kedves BTK-s kolis társunk. De nem folytatnám az ősidők óta tartó küzdelem szimulációját, inkább visszatérnék az egyetemhez. Az utcafront felőli oszlopokkal díszített bejáraton belépve, a történések világába csöppenhetünk. Persze egyéb szakok és intézetek is itt kaptak helyet, de számomra a megkopott lépcsők és a félhomályba burkolózó folyosók a történelem szemináriumok és előadások előszobái. Ebben az épületben nekem a belső udvarban lévő angolos könyvtár a legkedvesebb látvány. Ráadásul az üvegtetőről lógó lámpák fényénél olvasgatni, míg az épület körfolyosói védelmeznék még a vizsgára készülés ideje alatt sem rossz.

Átvágva a campuson, az angolos épületbe érkezve, egy reggeli szeminárium után nincs is jobb érzés, mint az órák között lévő rövid szünetet egy tea vagy kávé társaságában az udvaron felállított napernyők alatt eltölteni. Természetesen egy korsó sörrel is lehetne élvezni ezt a szituációt, de azt csak négy óra után tehetjük meg. A vizsgaidőszak kivétel, akkor pusztán empátiából egész nap ünnepelhetünk, vagy akár bút feledhetünk a Trefort-kert varázslatos környezetében.

Az órákra beülve azonban már könnyen megváltozhat ez a varázs, hiszen szintén a sztereotípiákkal hadakozva, igen sok feladatot kell leküzdenünk egy félév folyamán. Referátumok, prezentációk, zh-k, és ami a leginkább sok, sok és még több, az olvasnivaló. Óráról órára, cikkeken, tanulmányokon és könyvek fejezetein kell átvágnunk magunkat, sokszor a közérthetőség legkisebb szikrája nélkül. No de elég a nehézségekből! Mindenkinek jut elég, ezt nem kétkeltem. Miért szeretem az egyetemem? Szerelem egyáltalán? A válaszem igen. Azért mert nagy eséllyel tanulhatok a legjobbaktól, azért mert csodás hangulatú környezetben tölthetem a napjaimat, azért mert a diáktársaimmal nem csak a folyosón futhatunk össze, de le tudunk ülni beszélgetni a Trefort-kertben is, és azért is mert a BTK-ra járni nem csak egy feladat vagy kötelezettség, de életézés is.

Kolisok az ELTE BTK-ról:

Balogh Brúnó	Naszvadi Klaudia
Balogh Zoltán	Nyitrai Barbara
Barta Máté	Pásztori Emese
Fodor Dávid	Piróth Emese
Gyimesi Emese	Rágyanszki György
Győri Krisztina Mária	Tóth Noémi Dalma
Kustár Dániel	Veres Orsolya
Veress Dávid	

Készítette: Barta Máté

Szülővárosom, a „balatoni” Tapolca

Ha azt mondom Tapolca, sokaknak Miskolctapolca jut eszükbe. Én minduntalan kijavítom ismerőseimet, hogy nem, az én szülővárosom a „balatoni” Tapolca.

Ez a tanúhegyek ölelte kis város Veszprém megyében, a Balaton-felvidéken keresendő. Az idelátogató turistákat mindig lenyűgözi az a természeti csoda, ami ezt a várost körülveszi: a Szent György-hegy a maga egekig nyújtózó bazaltorgonáival, a Gulács csúcsos ormával, illetve a Csobánc tetején feltűnő várrommal. Tapolcát kb. 12 000 ember lakja, s a város megannyi nevezetességgel büszkélkedhet. Tapolcán látta meg a napvilágot Batsányi János 1763. május 9-én. Ezt a dátumot minden tapolcai ismeri, ahogy azt is, hogy milyen természeti csoda rejtőzik a város alatt s környékén.

A tapolcai-tavasbarlangot 1903-ban fedezték fel, de az állandó feltárások miatt a barlang hosszú ideig nem volt látogatható, mígnem 1990-ben megnyitotta kapuit, s a városlakók, valamint a nyaranta idelátogató turisták is csónakázással egybekötve tekinthetik meg ma is a 20°C-ú karsztvíz vájta barlangrendszert. A tavasbarlang a város legnagyobb nevezetessége, amelyet nyaranta kb. 20 000 tu-

rista, nyaraló tekint meg. Azonban nemcsak a pihenni vágyók keresik fel a barlangot, hanem a légúti megbetegedésben szenvedők is. Az asztmások számára a barlang tiszta levegője segít a gyógyulásban, amire lehetőséget is biztosít a helyi kórház által erre a célra kialakított barlangterem. Az összekeveredett 20 C°-ra hűlt langyos vizek a tavasbarlangból tovább áramlanak a felszín alatt, majd a Malom-tó forrásainál látnak napvilágot. A Malom-tó a város szívében található, mely mediterrán hangulatával, s az egykori malomból átalakított Gabriella szállodával szintén rengeteg turistát vonz.

A városban található Közép-Európa legnagyobb székeklykapuja, amit a tapolcai városvezetés az erdélyi testvérvárossal együtt állíttatott.

Szintén Tapolca város szülötte a XX. századi szobrászművész, Marton László. Ha a Duna parton sétáltak, ti magatok is rábukkanhattok a Duna-korzó korlátján az egyik leghíresebb alkotására, a Kiskirálylányra.

A város további nevezetességei közé tartoznak az Európában is egyedülálló XX. századi építészeti alkotások: az Y-házak. Ezek a több emeletes épületek a XX. században a város lakosságának többségét foglalkoztató bauxit-

bányák bérlakásai voltak. A bányák bezárása után az Y-házak – vagy, ahogy a tapolcaiak hívják, az „ipszilonok” - nem váltak kiadatatlanná, ma is több száz tapolcai otthona.

A Balaton mindösszesen 10 km-re található a várostól, ami könnyedén megközelíthető tömegközlekedéssel, vagy akár a Balatont megkerülő bicikliutak használatba vételével.

A Szent György-hegy vagy akár a Badacsony országos hírű pincéiben finom nektár, bor társaságában élvezheti az ember a nyár, s a természet adta örömeit. Tapolcát, szülővárosomat minden kollégista számára ajánlani tudom, hisz ez a város valóban gócpont a Balaton szerelmesei, a kirándulásra vágyók, s a biciklisták számára egyaránt.

Kolisok a Balaton-felvidékről:

Csontó Zsófia

Góth Gergő

Szabó Ábel

Vacsó Dániel

és a közelmúlt nagy harcosa,

Bakai Bernhardt

Készítette: Szabó Ábel

Nem érdem, hanem...

A reformáció nem más, mint nagytakarítás. A XVI. század reformátorai az egyházat a ráakódott, megkövesedett téves emberi gondolatoktól tisztították meg, a XXI. századi hívőknek pedig ugyanez a dolguk a saját lelkükkel kapcsolatban. Azt hiszem 500 év sem volt elég arra, hogy rájöjjünk mi is az a bizonyos „*kegyelemből, hit által való megigazulás*”? Ha van tehát tanítása a reformációnak, amire ismét „porcicák telepedtek”, ez - sok más mellett - biztosan az egyik sarokpont.

Néha úgy látom, hogy borzalmasan szűk keretekben gondolkodunk az életről és a cselekedeteinkről. Valahogy úgy, hogy: kis munka, kis pénz, nagyobb munka, nagyobb pénz. Itt a világ ujjenyomata, ahol az számít mit is tettem le arra a bizonyos „asztalra”, hány kreditet vettem fel, mennyi diplomám van stb. Összességében az a legnagyobb csapda, hogy haszonelvű társadalomban élünk, amiben azokat szeretjük, aki napi 18 órát dolgozik és kitüntetjük azt, aki nem vesz ki szabadnapot 3 éven keresztül. A mottó így hangzik: hasznos vagy, ezért szeretlek! Ami sokkal nagyobb baj, hogy ennek nyomán keresztyénként így is gondolkodunk: kis bűn, kis kegyelem, nagyobb bűn, nagyobb kegyelem.

Képzeljétek el a következőt: *Isten egyik kezében könyvet tart, a másikban valami íróeszközt és felírja az Excel táblázat egyik felébe a bűneinket azzal párhuzamosan pedig - egy jóval rövidebb - listát vezet az erényeink felsorolásával. Telnek az évek, időnként egyenleget von, majd ennek alapján fizet. Mint egy könyvelő. Ha hasznosnak itél, akkor netén még az üdvösség is szóba kerülhet, de a gonosz tetteinkért igenis megfizet.* Ez valami borzalmas dolog! Én nem ilyen Istent képezek el, én ilyen Istent nem szeretnék követni! Akik így gondolkodnak, azok szájából hangoznak el gyakran ilyen mondatok: „ezt érdemlem én az Istentől?”, „nem is volt ez olyan nagy bűn”, „majd jóváteszem valahogy”, „ennél azért többet várnék Istentől, ha már ennyire megdolgoztam érte”. A bérért megdolgozik az

ember általában és mivel úgy érzi, ha megdolgozott érte, akkor meg is érdemli azt a fizetséget. Követelheti, hogy emeljék fel, rácsaphat az asztalra, ha igazságtalannak érzi, sőt fel is mondhat, ha „tele lesz a hócipője” az éhbérért dolgozás miatt. Ezzel szemben Istennél más mértékegység van, nem érdem, hanem ajándékosztás. Ez egészen más. Ajándékot nem azért kapunk, mert megdolgoztunk érte, hanem mert Isten szeretete így működik és kész.

1. A reformáció ott kezdődik, hogy megkérdedez, magadtól: *tudok-e valami jót felmutatni, ami a tökéletes Isten minősítése szerint is jó?*

2. Azután ott folytatódik, rájössz, hogy a válasz a „nem, nem tudok”.

3. És most jön a neheze. Sokkal nehezebb ugyanis elfogadnunk azt, hogy valaki minden érdemünk és bűnünk ellenére szeret bennünket és ez soha nem fog változni bármekkora gazemberek is leszünk, mint elfogadni azt a feljebb említett „exceltáblázatos” Istent.

Az emberi igazságérzet nehezen veszi tudomásul, hogy vannak helyzetek, amikor nem a sorrend, nem a teljesítmény, nem az időtartam, nem a kor számít. Akkor és most sem értik sokan, hogy Isten többet ad, mint

1 „*Jó cselekedetünk miért nem lehet igazsággá vagy annak valamely részévé Isten előtt? Azért, mert annak az igazságnak, amely Isten előtt megállhat, teljesen tökéletesnek és Isten törvényével minden tekintetben egyezőnek kell lennie. Viszont ebben az életben legkiválóbb cselekedeteink is tökéletlenek és bűnnel szennyezettek.*” Heidelbergi Káté 62. kérdés - felelet

amennyi jár, mindig jobban szeret, mindig kegyelmesebb mint azt mi gondoljuk. Sőt egyáltalán nem azt adja, ami járna, mert ha Ő csak igazságos lenne, nekünk a halálos ítélet járna.

Szóval kedves elégedetlen barátom! Ha bántaná az igazságérzeted, hogy Istentől nem kapod meg azt, ami szerinted járna, gondoldj arra, hogy valójában jogos jussod a halál lenne. Viszont „nem bűneink szerint cselekszik velünk és nem fizet nekünk a mi álnokságaink szerint.” Mert igazságos, de egyszersmind kegyelmes is. Nem a földi élet teljesítményeiben van tehát az örök élet garanciája, hanem Isten ingyen kegyelmében. Ez a reformáció lényege!

A reformátorok a testet öltött Ige, Jézus Krisztus által bemutatják, azt a szuverén Istent, akit nem lehet lekényezni, nem lehet törvények közé szorítani, nem lehet vele alkudozni, aki azt csinál, amit akar. Nincs táblázat a jó és rossz cselekedetekről, nincs több érdeme a gazdagnak, mint a koldusnak. Kedves tanárom írja egyik könyvében ezt: „Az érdem gondolata a református keresztyén ember számára elvész, legfeljebb az lehet az érdemünk, hogy nincs érdemünk.”

Istennél nincsen kisebb vagy nagyobb kegyelem. Kegyelem van. Bocsánat van. Újrakezdés van. A kis bűnösnek is - akit mi annak minősítünk - nagy kegyelemre van szüksége, de a legnagyobb bűnösnek is tökéletesen elég az Isten kegyelme. Az erkölcstelenségünket illetően vannak különbségek köztünk, de ott is csak így, hogy az egyikünk kevésbé erkölcstelen, a másikunk jobban erkölcstelen. De az istentelenségünket tekintve nincs különbség, mert, mindenki vétkezett és istentelenül kezdünk el élni, és fogunk is élni addig, amíg vissza nem térünk hozzá.

Véleményem szerint az igazi reformáció sohasem az, amit az emberek csinálnak hanem, amit Jézus csinál. Hogy értem ezt? Tudunk

új templomokat építeni, tudunk új szokásokat bevezetni melyek később hagyományok lesznek, tudunk új egyházreformokat és jogszabályokat fogalmazni, tudunk majd 2017-ben több száz szobrot avatni Kálvin János és Luther tiszteletére, kritizálni és elmondani jó sokszor, hogy a mai világ deformált és nem reformált, DE nem tudjuk megújítani magát az embert! Nem tudjuk kiszerezni a másikat ebből a haszonelvű világból de, ha Jézus csinálja a reformációt, akkor tényleg újjászüli az embert magát. 500 évvel ezelőtt egy szerzetes rázott föl a kolostor-cella csendjében, és tőle függetlenül egy másik komoly hívő embert szólít meg és fogalmazzák meg mind a ketten a kérdést: *honnan van üdvösségem?*

Kicsoda szabadít meg engem a halálnak testéből? Előbbbit, Luther Mártonnak, utóbbit pedig Kálvin Jánosnak hívják.

Lehet, hogy a XXI. század „nagyakaritása” közben megfogyatkozunk, eltávolodnak az egyháztól azok, akik ott nem Jézust keresték, hanem dísz, érdemeiket, hagyományt, kegyes élvezetet. Lehet, hogy közben szegények leszünk és nem lesz jó üzlet az egyház. Sőt lehet, hogy szenvedni is kell érte és sokan pont ezért nem fogadják el a kegyelmet. De tudom, hogy akik képesek a portalanításra, saját lelkük és szellemük tisztántartására, azok között nagy lesz az Isten kegyelme és üdvösség lesz az osztályrészünk. Akkor talán majd letérdelünk, csendes magányunkban vagy a gyülekezeti közösségben vagy a kollégium egy sarkában és eljutunk oda ahová Luther Márton, aki így szólt a halotti ágyán: „Koldusok vagyunk mindnyájan, bizony koldusok.” Isten kegyelmére és szeretetére szoruló emberek, akik várják, hogy Jézus megreformálja és újjászülessen az életünket.

A sokoldalú Dani

Hová járok?

OE Bánki Kar, Had- és biztonságtechnikai mérnök Bsc

Mióta vagyok a koliban?

Ötödik évemet kezdem idén a kollégiumban.

Kedvenc zene?

Néha a csendet jobban szeretem mindennél. Sport közben kifejezetten csak a testemre és környezetemre próbálok koncentrálni. Egyébként minden jöhet, ami a fülemnek tetszik.

Mivel töltöm a szabadidőmet?

Erről fogok mesélni most nektek.

Először is hadd köszönjem meg a lehetőséget, hogy mesélhetek magamról! Mindig is lelkesen érdeklődtem emberi mértékben nagy dolgokat elért személyek iránt. Számos sportolóval, tudóssal, sikeres vállalkozóval találkozhattam személyesen, akik nagy hatással voltak eddigi életemre, éppúgy, ahogy a szüleim és a környezetemben élő barátok, ismerősök. Sosem volt egy konkrét példaképem. Az emberek egy-egy tulajdonsága volt az, ami megfogott. Igyekszem az általam olvasott hasonló jellegű cikkeknek megfelelően elmondani, hogy mit csináltam eddigi életem során, mik a terveim és remélem, hogy több embernek tudok egy kis pluszt adni, illetve olyan információkat megosztani magamról, amiket eddig talán nem is tudtatok rólam.

Hálás vagyok, hogy ennyi mindent megélhettem, kipróbálhattam. Ez a családtagjaim és barátaim nélkül sohasem sikerülhetett volna. Meggyőződésem, hogy mindenki a saját tehetségének megfelelő tevékenységekben sokra tudja vinni az élete során, de sokan nem találják meg ezeket. Én rengeteg dolgot kipróbáltam, hogy megismerhessem saját magamat és fejleszthessem képességeimet. Erre szeretnék titeket is buzdítani, hogy ne adjátok fel a keresést, ha még nem találtátok volna meg a megfelelőt, illetve ha mégis, akkor adjatok is vissza. Utóbbi verzió miatt egy ideje kötelességemnek érzem, hogy a környezetemben lévő embereket is inspiráljam, hogy én is

adjak vissza abból a sok jóból, amit kaptam. Legyen az egy esti beszélgetés, egy reménytelen helyzetben lévő megsegítése, egy nálam fiatalabb tájékoztatása a lehetőségeiről, vagy éppen egy ilyen jellegű cikk megírása. Ez az első alkalom, hogy ilyen megtiszteltetésben lehet részem, hogy több emberhez is szólhatok egyszerre, amiért nagyon hálás vagyok.

Veszprémbe láttam meg a napvilágot. Balaton-felvidéki gyerekként, a Balatontól 1 km-re gyönyörű környezetbe nevelkedtem fel.

Óvodás korom óta elkapott a versenyszellem. Az óvónők a rendszeres udvari tornázások során futóversenyeket is rendeztek. Már akkor én voltam az egyik legdinamikusabb.

Persze aki ismer abból az időszakból tudja, hogy nálam jobb gyerek nemigen volt az oviban. Kis szemüveges, tejfölhajú srác voltam... Ez később persze megváltozott.

Egyéves koromtól kezdve csárdák folklórműsorának részese voltam. Nagynéném révén tanultam meg néptáncolni. 2000-ben alapítottunk egy együttest Balatonfüreden. Egy nagyon jó társaság jött össze. Javarészt az osztálytársaim voltak az együttes tagjai. A rengeteg együtt eltöltött idő, külföldi utazások, hétvégi edzőtáborok, szinte testvérekké kovácsoltak minket össze. Sok kitüntetés, és táncversenyeken elért jó helyezést tudhatunk magunkénak. Manapság inkább szervezési feladatokat látok el a csoportban, de fontolgatom, hogy újra elkezdjek pár év kihagyás után rendszeresen próbákra járni.

Kipróbáltam a balettot még oviban, de anyukám egy alkalommal látta, hogy az oktató elég agresszív és féltette a kislfiát. Néptáncban mindig ordibálás volt. Rengeteg fájdalom és kifulladásig tartó próbák, amiből természetesen nem engedtek a családtagjaim. Milyen jól tették! A mai gyerekeknél ez okozza a nagy problémát, hogy a szülő nem neveli kitartásra, ezért romlik az utánpótlás minősége minden tevékenységben. Legalábbis én ezt tapasztalom minden egyesületben ahol tag vagyok, vagy voltam.

Általános iskolába Balatonfüreden jártam, sporttagozatos voltam. Elsős koromban már népdaléneklési versenyeken vettem részt, később kiegészítettem mesemondással a repertoárt. Országos versenyeken képviselhettem megyémet több ízben. Felsőben egyedül jártam el az énekversenyekre, iskolai énekkarnak is tagja voltam. Négy évig jártam zongoraórákra, de nem volt elég inspirációm, hogy folytassam.

Még ez alatt az idő alatt nagyanyám testvére tanított meg lőni. A családom felmenői mind vadászok, illetve katonaseregbe voltak, ezért ezt nehéz volt megúsznom. Otthon háziVERSENYEKET tartottunk, amik jó mulatságok voltak. Általános iskolában láttam felhívást, hogy légfegyveres verseny lesz és jött egy ember a megyei sportlövő szövetségtől, aki buzdított minket a részvételre. Utána 7 éven keresztül ezzel az emberrel jártam az ország diákolimpiai versenyeit. A korosztály 3 legjobbja képviselte a megyét, igyekeztem köztük lenni és egyéniben is minél jobb eredményt elérni, ami az edzéseim mennyiségét tekintve elég jó teljesítménynek volt mondható. Annyi elfoglaltságom volt mellette, hogy legfeljebb lazításnak vettem elő a fegyvert.

Az iskolai atlétika- és futócsapat tagjaként sok versenyen értem el egyéniben és csapatban dobogós helyezést. A sok eredménynek köszönhetően egyik évben Balatonfüred város legjobb sportolói közt kaptam elismerést. Olyan sportolókkal jártam egy iskolába, akik jelen pillanatban válogatott kézilabdázók, válogatott focisták és profi teniszezők, ezért minden ilyen elismerés nagyon sokat jelent nekem a mai napig.

Ez után jött a leengedés időszaka középiskolában. Ez most vicc lehetne, mert ugyan úgy jártam heti szinten tánusra, de mégis hiányérzetem volt. Egy évre rá már a kosárcsapat tagja is voltam, de még mindig untam magam.

Középiskolában volt egy lehetőség, hogy a balatonfűzfői lőszergyár klubjában kipróbálhatjuk magunkat egy alkalommal, és ha szeretnénk, akkor rendszeres edzéseken vehetünk részt jelképes éves tagdíj mellett. Nagyot szólt, nagyot ütött, de tetszett. Anyukámnak viszont nem, mert mindig véraláfutásos volt a vállgödröm, de én élveztem. Az ország legjobb koronglövőivel együtt edzhettem. Hát ez volt életem eddig próbált legdrágább sportja, amiért szinte semmit nem kellett pénzben, viszont időben annál többet áldoznom.

Három évig abba sem hagytam, amíg elfogyott az utánpótlás csapatra szánt pénz. Természetesen következő évben kerültem volna bele a Héraklész programba.

Középiskolában találkoztam először Eröss Zsolttal. A Himalájáról készült képek, a gyerekkorom óta ostromolt Tanúhegyeknél sokkalta nagyobb csúcsok, a süvítő szél és csontig ható fagy világa érdeklődést váltott ki bennem. Ez a vágy éveket érlelődött, mikor aztán kaptam egy nevelőapát, egy remek sportembert, akivel eljártunk nyaranta a Júliai-Alpokba. Egy éve pedig komolyabb szintre kapcsoltam és már két tanfolyamon vagyok túl, egy harmadikon pedig vendégmászóként, segítőként tevékenykedtem a nyár folyamán. Ha minden igaz, akkor jövő nyárra vizsgázott mászóként fogom további hegyi kalandjaimat megélni. A tanfolyamok az életben maradáshoz, biztonságos hegyi közlekedéshez nagyban hozzájárulnak, én pedig egy ideje már nem az utazásbiztosításban hiszek, hanem a felelősségteljes, megfontolt sportolásban, ami nemet mond a tapasztalat nélküli vakmerő kalandoknak.

Megtanultam, hogy csak egy parányi poriszem vagyok az engem körülvevő világban, ami alázatra int. Jobban értékelem tengerszinten az élet apró örömeit, egy-egy magashegyi nélkülözés után. Jelen pillanatban az ország egyik legrégebbi hegymászó egyesületének (Excelsior) tagjaként, Klein Dávid és rengeteg hasonló nagy név társaságában próbálom népszerűsíteni és aktívan megélni a természet adta lehetőségeket.

A jövőben még több sportot szeretnék kipróbálni. Régi vágyam, hogy megtanuljak vívni, mert huszár őseim vannak. Ilyenkor feltételezem, hogy nekem ennek is mennie kell. Hasonlóan vagyok a vitorlázással, mivel nagyapám ötven évig hajóskapitányként dolgozott. Továbbá a repülés is érdekel. Itt fontos megjegyezni, hogy nevelőapám a fehérvári repülő klub alapítóelnökéeként, ejtőernyős

és siklóernyős oktatóként is tevékenykedett mérnöki munkája mellett. Nem csoda tehát, hogy a családi ebédek közben hallott történetek miatt sokféle tevékenység foglalkoztat. Persze a környezetemben mindig van, aki ki nevet, hogy már későn akarsz elkezdeni, vagy hogy minek még egy hobbi. Aki jobban ismer, az tudja, hogy amiben eddig megmérgettem magam, abból érem lett előbb-utóbb. Ha valami érdekel, akkor nagyon belemélyedek és alázattal, nagy kitartással viszem véghez a céloimat. Ahogy a mondás tartja: „Csináld, vagy ne csináld, de ne próbáld”. Én ebben hiszek.

Legalább ekkora a lelkesedésem a biztonságtechnika irányába is. Rendszeresen keresem a kapcsolati hálóm bővítésének lehetőségeit. Az ország legnagyobb cégeinek biztonsági főnökeivel találkoztam már, legtöbbször tegező viszonyban vagyunk. Különböző projektmunkákban próbálom segíteni őket. Most éppen arra keressük a válaszokat, hogy mire van ténylegesen szüksége itthon a felhasználóknak az IP kamerák terén.

Ha időm engedi, besegítek nyaranta nevelőapám vállalkozásába is. Sokat tanultam belőle a munkavállalókkal való viszony, eseti problémák megoldása, valamint a cégvezetés területén.

Különböző egyetemi kurzusokon és egyetemen kívülieken bővítettem a tudásomat. Tavalyi évben két OKJ-val és egy MSZT auditor vizsgával gazdagodtam. Idén is sok tervem van, persze jó, ha a 10%-át tudom teljesíteni.

Kívánok nektek kitartást erre a tanévre! Inspirálódjatok és tanuljatok azoktól, akik valamiben jobbak. Vegyétek magatokat körül okos emberekkel és fejlődjétek együtt, akár egészséges rivalizálással!

Köszönöm a lehetőséget és az időt, amit az irományomra fordítottál!

Készítette: Vacskó Dániel

A 2016 / 2017-es tanév őszi félévének szakkollégiumi programjai							
	HÉTFŐ	KEDD	SZERDA	CSÜTÖRTÖK	PÉNTEK	SZOMBAT	VASÁRNAP
Augusztus							
	29	30	31	1	2	3	4
	5	6	7	8	9	10	11
	Lakógyűlés		Évnyitó		Természettudományos Műhely 1. alkalom		Könyvüzenés Istenisztelet
2	12	13	14	15	16	17	18
	Ismerkedős est		Közéleti est (1) Foci (1)	Dicsőítő est (1)			Könyvüzenés Istenisztelet
3	19	20	21	22	23	24	25
		Teaház (1)	Közéleti est (2)	Sport (1)	Természettudományos Műhely 2. alkalom		Aratási hálaadó Istenisztelet
4	26	27	28	29	30	1	2
	Egyházi óra (1)		Közéleti est (3) Foci (2)	Dicsőítő est (2)	KOLIHÉTVÉGE		Református Istenisztelet
5	3	4	5	6	7	8	9
			Közéleti est (4)	Sport (2)			Könyvüzenés Istenisztelet
6							
	10	11	12	13	14	15	16
	Egyházi óra (2)		Közéleti est (5)	"Október 23-i" Teaház (2)			Evangélikus Istenisztelet
7							

Október	7	17	18	19	20	21	22	23	
	8		Dicsőítő est (3)	Közéleti est (6)	Sport (3)			Reformáció Istenisztelet	
	9	24	25	26	27	28	29	30	
November	9	Őszi szünet							Könyvüzenés Istenisztelet
	10	31	1	2	3	4	5	6	
	10	Egyházi óra (3)		Közéleti est (7)	Teaház (3)			Evangelikus Istenisztelet	
	11	7	8	9	10	11	12	13	
	11		Dicsőítő est (4)	Közéleti est (8)	Sport (4)			Református Istenisztelet	
	12	14	15	16	17	18	19	20	
December	12	Házi Konferencia							Advent (1) Könyvüzenés Istenisztelet
	13	21	22	23	24	25	26	27	
	13	Evangelizációs hét							Advent (2) Evangélikus Istenisztelet
14	28	29	30	1	2	3	4		
14		Mikulás esti Teaház (4)	Foci (6)	Dicsőítő est (5)				Advent (3) Református Istenisztelet	
15	5	6	7	8	9	10	11		
15	12	13	14	15	16	17	18		
15								Advent (4) Könyvüzenés Istenisztelet	

Az új nevelőtanár - Gacsályi Dénes

Új felállás

- Milyen a pálya másikk oldalán játszani?

- Szokatlan. Szokatlan és újszerű. A rablóból most pandúr lett. Még szokom az új pozíciót, de szerintem meg fogok vele birkózni.

- Hogy lett belőled nevelőtanár?

- Ez egy jó kérdés, még bele se gondoltam. Tavaly év végén felkért a vezetőség, úgymond jó volt a sajtóm. Az év végi kérdőívekben is sok pozitív visszajelzés érkezett rólam, és úgy gondolták, hogy a Ricsi utáni űrt velem töltik be.

- Nem volt nehéz annyi év után elhagyni hű társad, Kristófot?

- Igazából a 105-ös szoba volt a legnehezebb.

Évek óta ott vagyok. Voltam. Az utolsó két évet Kristóffal töltöttem ott; jól összeszoktunk. Furcsa érzés volt. Meg az is, hogy egyedül vagyok újra. Gimisként otthon, a saját szobámban ez megvolt, de furi lett így hirtelen. A régi szobában már mindennek bejáratott helye volt, itt még kicsit keresem a helyem. Végül is megbirkóztam ezzel, nagyobbra cseréltem a kisebbet, úgyhogy pozitív a mérleg.

- Nevelőtanárnak jobb lenni, vagy szeniornak?

- Szeniornak jobb, mert "felelőtlenebb" lehet az ember. A nevelőtanárnak sokkal több dollog van a hátán, több mindenért felel az ember. A szenior egy diák, aki segíti a kollégium működését. A nevelőtanár egy alapítványi dolgozó, és több elvárás van az irányába. Ez nem feltétlenül rossz, de ha választani kell, ez nehezebb.

- Szeniorságról beszélve, hogyan értékeled a tavalyi szeniori évedet?

- Összességében, ha egy-két szóval kéne jellemezni, akkor pozitívnak mondanám, én úgy éltem meg. Igyekeztem a legjobb tudásom szerint mindenkinek segíteni. Poénkodtam, hogy olyan vagyok, mint az úttörő, segíték, ahol tudok. De ez tényleg igaz, sok feladat volt. Tudom, hogy a szelektív mániammal sokakat kikészítettem, de ez sem ellenük szólt. Értük jöttem, nem ellenük. A Profesztivál szervezése igazán nagy élmény volt, nagyon örülök, hogy aktívan részt vehettem benne. Igazából az, hogy felkértek nevelőtanárnak, az annak a visszacsatolása, hogy elégedett volt velem a közösség is, meg a vezetőség is. Úgyhogy mindenféle nagyképeség nélkül azt mondom, hogy jó szenior voltam.

- Szelektívkedésre majd még visszatérünk.

- Örömmel!

Kollégium

- Most nézzünk egy másik topikot! Emlékszel az első napodra a kollégiumban? Arra a napra, amikor beköltöztél?

- Emlékszem, érdekes volt. Nem tegnap volt már. Úgy volt, hogy pótfelvételivel kerültem a kollégiumba. Egyetemi kollégiumba nem vettem fel, és a gólyatáborba úgy mentem le, hogy ott majd találok lakótársat. Akkor már albérletben gondolkoztam, mert már szeptember eleje volt. A pályaudvaron a negyvenfős csapat másik debrecenijébe botlottam. Kiderült utólag, hogy rajtam kívül ő volt az egyetlen debreceni a csapatban. Nagyon hamar közös nevezőre jutottunk, összebarátkoztunk. Zánkára mentünk, és a vonaton már azt hitték, hogy ezeréves cimborák vagyunk. Ő mesélt erről a kollégiumról.

- Ki volt ő?

- Nagy Elek László. A gólyatáborból a szüleim segítségével megszerveztük, hogy eljöhessek pótfelvételizni. Ők intézték a papírokat és az öltönyt. A táborból haza se mentem, egyből jöttem pótfelvételire. Mondták, hogy négyen vagyunk egy helyre. Ez egy szombati nap volt. Kedd délután hívtak, hogy lehet jönni. Én lettem a kiválasztott. Gyorsan feljöttünk ide, addig keresztapáméknál csöveztem, felhoztak autóval. Csak egy utazótáskányi cucc volt nálam. Az még a regisztrációs hét volt a legtöbb egyetemen, ezért senkivel sem találkoztam, csak a vezetőség tagjaival. Az első beköltözős élményem pedig az volt, hogy... nyilván láttam korábban, hogy a szobatársam befoglalt egy ágyat, de nem tudtam, hogy ki ő, mi ő...

viszont amikor feljöttem hétvégén, mert másnap iskola, akkor már ott volt, és láttam, hogy pont szedte szét a kolis számítógépet. Egy hosszúhajú, szőrös, szakállas gyerek áll egy kibelezett gép fölött, egy winchester van a kezében, amikor benyitok hozzá. Ez volt a legelső élményem. Meg is ijedtem egy kicsit, hogy itt valami számítógép-buhera, sufnituning lesz. Egyébként meg kiderült, hogy közgazdász volt a srác. Az épületről magáról meg a gyönyörű park maradt meg, mint emlék.

- Ha visszamehetnél arra a napra, amikor beköltöztél, mit tanácsolnál magadnak? Egyáltalán lenne-e valami, amit megváltoztatnál, amit másként csinálnál?

- Igazából szerintem minden nagyon jól alakult, amikor idejöttem. Nem tanácsolnék semmi olyat magamnak, amellyel nagyon letérnék arról az ösvényről, amin voltam. Talán annyit, és ezt látom az új elsősökön, hogy sok közösségben kell helytállni. Új közösség az egyetem is, meg a koli is. Én alapvetően az egyetem felé nyitottam elsődlegesen. Az egyetemi gólyatábor után jöttem ide, ott már elkezdett kialakulni a közösségem. Itt, elsős-ként, az első évben, inkább csak a saját ismerőseimmel lógtam. Ismertem én felsősöket is, de akkor pl. még nem volt ismerkedős est. Talán azt mondanám Dénesnek, hogy a közösségi integrációt kell hamarabb elkezdni. Nem voltam antiszoc szobanövény, csak mondjuk első év végén ismertem olyan 40-45 embert a koliból. De mondom, akkor még nem voltak közösségi estek, meg átfogó kolihétvégék. Az még egy kezdeti fázisa volt a kolinak. De amúgy azt mondanám, hogy jó helyen vagy Dénes, csak így tovább!

- Ha jellemeznéd kéne az azóta eltelt időt, beköltözés és ma között, milyen karriered futottál be, milyen íve volt ennek a halandónak? Ha egy szóval kéne

Illetned ezt, mi lenne az?

- Talán a lendületességet mondanám.

- És részletesebben?

- Kolisként szép íve volt ennek az egész történetnek. Voltam diákpresbiter, tartottam diákszemináriumot, szenior lettem, most meg nevelőtanár, tehát igyekeztem végigmenni a teljes palettán. Házikonferencián is előadtam, próbáltam kimaxolni a lehetőségeket, és nem csak azokkal élni, hanem teremteni is másoknak, kicsit formálni is ezt a közösséget, hogy ne csak alkalmazkodjak, hanem én is alakíthassam az egészet.

- Hány szobatársat fogyasztottál el az évek alatt?

- Öt szobatársam volt összesen a kolis évek során.

Bulvár

- Mielőtt idejötttem, megnéztem a képeidet FB-n. Néhány képen, ha nem vagy megjelölve, nem jönnek rá, hogy te vagy rajta. Minek köszönhető a fizimiskád ilyen jelentős változása?

- Hát igen, a fenotípusom megváltozott az évek során. Ki akartam próbálni milyen a szakállas lét. Nem szeretek borotválkozni. Alapvetően mindig is borostapárti voltam, mondjuk ez már egy kicsit hosszabb borosta, jó három éve megvan. Úgy voltam vele, hogy az egyetem végén még lehet hosszú hajjal poénkodni, de a munkaerőpiacon nem feltétlenül ez az a külső, amivel érvényesülni lehet. Meg vannak számlálva a napjaik ezeknek a szőrszálaknak.

- Ezek szerint leszel újra kopasz.

- Leszek.

- Gyűjted még az energiatálokat?

- Abszolút. Sajnos van még két záróvizsgám az egyetemből, úgyhogy szükség lesz rájuk. Egyébként az összes tutti-frutti ízű cukrozott szívroham... igazából az íze miatt szeretem.

- Kb. hány darabnál jársz?

- Az egyik tanévben, amikor készült róla egy kép, akkor 112 féle lett elfogyasztva, ebbe mondjuk a különböző kiszérélek is beleszámítanak. Márkából lehet, hogy csak 80 körül volt. Igyekeztem a legrandomabb éjjel-nappalikba bemenni, mert a nagy bolthálózatok ugyanazt az 5-6 márkát forgalmazzák, de a legeldugottabb környékek legkisebb üzleteiben mindig van valami érdekesség. Keresem az ilyen kuriózumokat.

- Ancelottí mire lesz képes a bajorokkal?

- Hát, ha azt vesszük, hogy a Reállal első évében BL-t nyert... ami mondjuk nem rajta múlt, hanem a szerencsén. Eddig a bajnokságban kaptak egy gólt, de lóttek tízet vagy tizenegyet. Én mindenképp a legjobb négy közé várom őket. Nem leszek csalódott, ha az első évben nem nyer BL-t, de mondjuk 2-3 éven belül nyerjen. Szerintem a címvédés az garantált, igazából a Dortmund vagy a Lipcse tudná megfogni a Bayernt... vagy a Hertha! Szerintem Ancelottival jó korszak jön. Guardiolát nem kedveltem az elején, de ő sem volt rossz.

- LochNess vagy Csendes?

- LochNess.

- Macskának (Ket, azaz közigazgatási eljárásjog) hányszor futottál neki?

- A ket az másodjára meglett, azaz KETtőre! És írásban sikerült. Erre büszke vagyok.

- Szabadidőben mit csinálsz?

- Régebben filmezgettem, mostanában, a sze-

niorság óta nem igazán jutott erre idő. Nincs egybefüggő két-három órám, hogy elmélyedjek egy filmben, mert valaki mindig kopog a szobám ajtaján, hogy valami gond van. Mostanában inkább olvasgatás, de az sem túl elmélyülősen. Inkább töredezősen megy. Hú, ez amúgy jó kérdés. Szeretnék újra sportolni, szeretném, ha újra aktív része lenne az életemnek a sport.

- Milyen sport?

- Nagyon szeretem az úszást. 13,5 évig úsztam. Átúsztam a Balatont meg a Tisza-tavat is, de volt, hogy egyhuzamban leúsztam 10 km-t. Négy évet teniszeztam, talán a tenisz az, amit újraélesztenék, de mindenképp valami általános mozgást szeretnék visszahozni az életembe. 1,5 évig falat másztam, azt is szerettem. Az egyetlen sajnós nem volt kötelező sport, úgyhogy ez folyamatosan kifulladt.

Most viszont elsődlegesen az erősítés. Volt ez a csuklótörésem két éve, azóta nem igazán tudom terhelni a kezemet, és ez zavar. Nincs meg az az energikusság, ami korábban megvolt.

- Újra itt vagyunk a szelektívnél. Honnan ered ez a rigolya? Nem lehet, hogy

pályát tévesztettél? Hulladékgazdálkodás, például?

- Gondolkoztam egyébként ezen, hogy a jogot valami környezetvédelmi szakiránnyal kéne kombinálni. Amúgy fogalmam sincs. Már kiskorom óta, otthon is a szüleim tudatosan szétválogatták a dolgokat, voltak a nagy papírgyűjtések általános iskolában. Valahogy az évek során rakódott ez rám. Amikor itt a koliban, az egyik seniorita, elkezdte ezt bevezetni, hogy "ökoli" legyünk, akkor egyből mondtam neki, hogy nagyon szívesen segítek. Ahogy egyre jobban elmélyedtem benne és megismertem a tudományos hátterét is, úgy ébredtem rá a dolog fontosságára. Tudom, hogy a koliban sokan hülyének néznek emiatt, hogy belenézek más kukájába, de olyan szintű közöny meg érdektelenség van az embereknél, hogy így talán kicsit ki lehet őket mozdítani ebből az apátiából. Mert az nem egy nagy ördögösség, hogy szétválogatjuk a hulladékot. Az élhető környezetért ez szerintem a minimum. Ajándékba kaptunk valamit, nem kéne lelakni. Védd a fákat, gyéjl hódót!

- Üredisszeiát elolvastad, befejezted?

- Elolvastam. Nagyon-nagyon tetszett. Hihetetlenül jó könyv volt, nagy hatást gyakorolt

rám. Egyből megnéztem utána a filmet, először angolul, majd magyarul is. Az Erasmus óta kedvelt szokásom eredeti nyelven megnézni a filmeket, még akkor is, ha mondjuk francia, és nem is értem. A film egyébként hamarabb készült el, mint a könyv. Kicsit más is a kettő, nem teljesen ugyanaz a befejezés. Nagyon szeretem a Star Wars, meg a science fiction filmeket. Ezeknek az alapja mind ott nyugszik. A holdra szállás előtt készült egy film, illetve egy egész könyvfolyam, mert utána még folytatták, ami így utólag visszanezve, iszonyat meghatározta az elmúlt 50 évet.

Komolyságok

- Egyetem után, a jognak mely területével szeretnél foglalkozni?

- Das ist eine gute Frage. Most, hogy beszéltük a környezetvédelmet, ez is egy érdekes dolog. A jogi képzés nagyon általános, és bárhova lehet specializálódni. A szakdolgozatom az OTDK dolgozatom lett, amellyel különdíjat nyertem a konferencián... szerzői jog-gazdasági jog-EU-s jog, fájlcserélés, internetes töltetés...

- Torrentezés.

- Torrentezés is, illetve az ezek hátterében levő folyamatok. Ez a terület tényleg érdekel, nem csak annyi, hogy filmet töltünk le, és kész...

- Szeretnél beállni egy kalézpárba?

- Semmilyen pártba nem állnék be. De amúgy tisztелеm a törekvéseiket. Szóval szerzői jog és határterületek, meg alapvetően mindenhol a határterületek és az újítások. Szerintem a keményvonalas, száraz jog rém unalmas. Például a környezetvédelem is újszerű dolog, a 20. század közepétől, inkább a '70-es évektől kezdődött el. Vagy valami ilyesmi. Nyilván a lehetőségektől függ. Nem a klasszikus jogi

pályákon (ügyvédként, bíróként vagy ügyész-ként) képzelem el magam, de ha már elvégzem a jogot, kellene azzal valamit kezdeni. Akár még az adatvédelem is szóba jöhet, olyan dolgok, melyek a jelenkorra is hatással vannak.

- A saját jövőd után, hogy látod a Profesz jövőjét?

- Ugye májusban volt ez a tízéves megemlékezés, a Profesztivál. Szerintem, ahogy a kuratóriumi elnök is mondta az évnnyitón, kiskamaszkorba léptünk a tíz évvel. Nem a lelegejétől vagyok itt, de jelentős részét már én is itt töltöttem, úgyhogy saját bőrömön érzem a változásokat. Kezdeti botladozások, tényleg mint a gyerekkor. Felnövéstörténet. Most járunk ott, hogy már egy évtized áll a kollégium mögött: van egy kiforrottnak mondható tanulmányi rend, és olyan stabilabb pillérek, amik továbbmennek a jövőben is. A közösség évről évre összetartóbb. Ahhoz képest, amikor én idekerültem, akkor még nem volt ennyire összezsírozódott az egész, akkor inkább volt még mondjuk egy sima egyetemi kollégium, kötelező órákkal, meg némi közösséggel, de mindez az évek során nagyon összeállt. Ha ezt a tendenciát tudjuk tartani, és olyan "utódokat" tudunk kinevelni, akik hasonló lelkesedésűek, akkor szerintem ez fantasztikus lesz a továbbiakban is. Már vannak olyan házaspárok, akik a kollégiumban ismerkedtek meg, továbbá volt kollégisták tartanak órát, műhelyfoglalkozást, amely egy olyan visszacsatolás, a kuratórium és az alapítók felé, hogy érdemes volt belevágni. Én személy szerint idei küldetésemnek az alumni alapjainak a lerakását tűztem ki. Ezt elmondtam a Profesztiválon is... te ugye nem tudtál jelen lenni, de volt alibid a világ másik felén... szeretnénk azt, hogy legyen egy összetartó öregdiák-program. Ennek kitaláljuk majd a körvonalait, de mindenképp legyen egy olyan felület, ahol az elmúlt 10 év diákjai tudják tartani a kapcsolatot egymással, illetve a kollé-

giummal. Szerintem, ha ezt a kapcsot tovább tudjuk vinni, akkor ez a közösség a jövőben majd tudja segíteni a kollégiumot is. Tehát a jövő, ha a távolba tekintünk, akkor optimista és szép.

- Visszaugerv a hozzád, neked van személyes terved, motivációd a kollégiummal, a kollégium jövőjével kapcsolatban? Szerepelsz a kolosz jövőjében?

- Ezt csak a teremtő tudja, a Jóisten. A közeljövőben biztos, hogy benne vagyok, a nevelői megbízatásom egy évre szól. Addig benne vagyok. Nem akarok a későbbiekben sem elszakadni a kollégiumtól. Ez majd a jövőtől függ. Hova keveredek, mi lesz... remélem, tudok majd benne szerepet vállalni. Ha nem is ilyen mostani napi aktivitással, mint nevelőtanár, de mindenképp szeretnék kapcsolatban maradni a kollégiummal.

- Folytatva a gondolatmenetet, 5 év múlva ilyenkor, hogyan szeretnéd látni magad?

- Meglátjuk lesz-e még szakáll, meg hosszú haj. Remélem, hogy addigra már elkezdődik a kollégiumon kívüli életnek is egy olyan szakasza, amikor már azért elindul ez a...kiteljesedés? Nem, nem is ez a jó szó... a nagybetűs Élet lapjait remélem majd úgy írom, hogy

mindenképp pozitívan tudjak visszanézni rá. Konkrétan, hogy milyen munkám legyen, milyen életem, ezt így nem akarom még megfogalmazni, de szeretnék boldog lenni. Családot alapítani. Szívem szerint Debrecenben telepednék le. Mostanában több barátom is visszatelepült. Örülök, hogy nem szívja el a főváros az összes debreceni szellemi tőkét. Szóval talán az, hogy Debrecenben élni, és ott elkezdni a nagybetűs Életet, hogy nyugodt és kiegyensúlyozott életem legyen.

- Zárásként egy kis matek. Dénes nevelőtanár a Profeszben. A nevelőtanárok átlagéletkora 1,5 év. Meddig húzza Dénes?

- Dénes még nagyon fiatal, egy évig még biztosan fogja húzni, mert addig szól a szerződés. Lehet, hogy a másfél év meglesz, bár szerintem év közben nem szép dolog lelépni. Nem tudom, ezt nem tudom kiszámolni, de reméljük, hogy nem lesz benne vésző, hanem egész szám lesz. A matekot egyébként szeretem. Idén nyáron veszítettük el Nagypapámat, aki a Debreceni Egyetemen volt docens. Matematikát tanított, úgyhogy nehezen emésztette meg, hogy a 100%-os matematika érettségivel miért jogra jöttem. A reál-műszaki családban ez skandalum. Reményeim szerint fogok én még matekozni.

A kavitáció jelensége

Már több mint egy évszázada a kavitáció jelensége sok tudós és mérnök által kutatott téma. Folyadékot (legtöbbször vizet) szállító csővezetékben az abszolút nyomás a helyi telített gőznyomás alá csökkenhet, melynek következtében gőz/gáz buborékok keletkeznek. Ezek a buborékok összeroppanásuk által zajt keltenek és roncsolják a körülöttük levő szilárd anyagokat. Ezt a jelenséget nevezzük kavitációnak, amely, míg a hajózásban, vagy szivattyúk működésében kerülendő, addig számos más tudományterületen hasznos is lehet. Jelen cikk célja először a kavitáció fizikájának majd az akusztikus kavitációnak bemutatása.

A kavitáció kialakulása áramlástani rendszerekben

Ha a szállított folyadékban az áramlás folyamán az abszolút nyomás a helyi telített gőznyomás alá csökken (szivattyú esetében tipikusan a járókerékbe belépésnél), a folyadék helyileg forrni kezd. Így a folyadék homogenitása megszűnik, és a fal mikrorepedéseiben, apró lebegő szemcsék felületén gőz tartalmú buborékok keletkeznek. Ezt a jelenséget nevezik kavitációnak. A kavitáció jelentős rezgés és zaj forrása lehet, az áramlástechnikai jellemzőket is megváltoztathatja, a jelenség fokozódása során a berendezés károsodása sem kerülhető el.

Három különböző állapotát különböztethetjük meg a kavitációnak, attól függően, hogy a buborékok milyen rendszert alkotnak.

Fizikai kavitációról akkor beszélünk, ha a megjelenő buborékok különállóknak tekinthetők. Az áramlást határoló falak mikrorepedéseit, a folyadékban lévő szilárd szemcséket, vagy folyadékból kivált gőzbuborékokat kavitációs magoknak nevezzük. A gyakorlatban használt szivattyús rendszereknél mindig megtalálhatók nagy számban a kavitációs magok. A berendezések áramlástechnikai paramétereiben a keletkező néhány tíz-, vagy százmikronos nagyságú gőzbuborékok nem okoznak változást.

Amennyiben a buborékok egyesülnek, és összefüggő, jól megfigyelhető zónát alkotnak,

1. ábra:
Kavitáció által roncsolódott szivattyú járókerék

akkor a jelenséget technikai kavitációnak nevezik. A kavitációs zóna az áramlást határoló szilárd felületen képződik, majd onnan leválik, de a falon újra képződik. A szivattyú hidraulikai jellemzőiben (szállítómagasság, térfogatáram, stb.) a technikai kavitáció megjelenése már komoly megváltozást idéz elő.

A superkavitációs állapot akkor következik be, amikor a technikai kavitáció során tovább csökken az áramlási tér nyomása. Ekkor már nemcsak egy-egy pontban keletkeznek gőzbuborékok, hanem nagyobb, összefüggő tartományban.

A fizikai, vagy technikai kavitáció során keletkezett buborékokat az áramlás tovább sodorja, és egy nagyobb helyi nyomású térben, a gőzzel telt üregekben kondenzáció lép

fel, azaz a kavitációs magok összeroppannak, feltöltődnek folyadékkal. Ez gerjeszt jól mérhető rezgéseket a berendezésen, sőt bizonyos nagyságot elérve füllel is jól hallható sercegő, ropogó hangot hallat. Ha az üreg összeomlása a berendezés határoló falainak közelében történik, a periodikus mechanikai hatások a szilárd falat veszik igénybe, amelyeknek következménye lehet az 1. ábrán látható erózió.

Ha a szivattyú járókerék előtt a kavitációs buborékzóna a teljes keresztmetszetet kitölti, a folyadékoszlop megszakad, a szivattyú „elejti” a folyadékot, megszűnik a közeg szállítása. A folyadéknak a szívócső felől, a járókerék belépő élénél van a legkisebb nyomása. Itt léphet fel először a kavitáció. Az 1. ábrán jól látható, hol volt a járókerék belépő éle, ugyanis az erózió azt roncsolta meg.

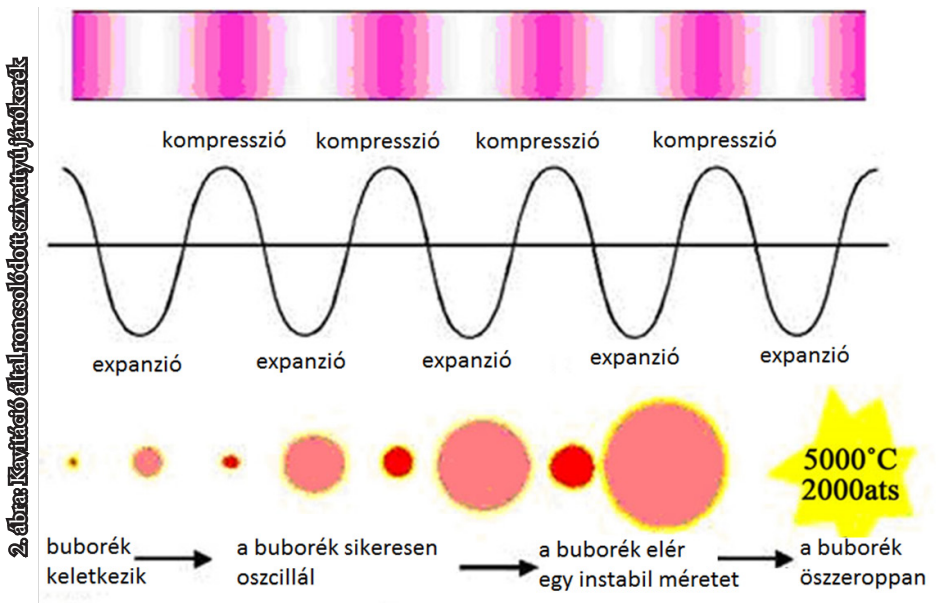
Akusztikusan gerjesztett kavitációs buborékok

Gőzbuborékok keletkezhetnek akkor is, ha magas amplitúdójú, magas frekvenciájú hang-

hullámmal (ultrahanggal) gerjesztjük a folyadékot.

A 2. ábra a buborék keletkezésének és oszcillációjának a folyamatát szemlélteti. A keletkezése után a buborék radiálisan oszcillál: a hullám expanziós szakaszban megnő, majd a kompresszió szakaszában zsugorodik. Az oszcilláció során a buborék sugara nagyságrendekkel is nagyobbá válhat, mint a kezdeti sugara. Ilyenkor olyan sebességgel (akár több ezer m/s-al is) tud újra összezsugorodni, hogy a helyi hőmérséklet és a nyomás akár 5000 °C és 1000 bar is lehet. Az oszcilláció ezen szakaszát hívja a szakirodalom összeroppanásnak. Az összeroppanás után a nagy nyomás következtében erős nyomáshullámok is keletkezhetnek. Akusztikus kavitációnak hívják az ilyen körülmények között történő roncsolódásokat. Számos tudományterületen alkalmaznak ultrahangos technológiát, amellyel az akusztikus kavitáció következtében létrejövő magas hőmérsékletek, vagy erős nyomáshullámok roncsoló hatását használják ki.

Készítette: Varga Roxána

Valami Amerika

Szokásos iskola előtti bevásárlás Nyíregyházán, 2015. szeptemberében, amikor megcsörrent a telefon. 30-as szám, felvettem.

- Szia Eszter! Levi vagyok a Camp Leaders-től! Van most pár szabad perced?

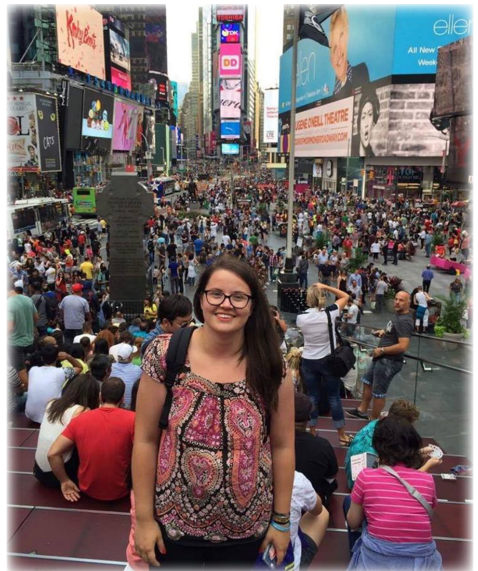
„Büntetett előéletű vagy?” Hangzott el az első kérdés barátunk szájából. Mivel augusztus elején regisztráltam, hirtelen olyan gyorsnak tűnt ez az egész. Máris megkeresnek ezzel kapcsolatban? Ez a gondolat persze nem tartott vissza attól, hogy elhülyéskedjek Levivel. Kb. 10 perc után már meg is volt az időpon-
tom az első tájékoztatóra, s innentől gyorsultak fel az események:

- Október 15 – elbeszélgetés és videóinterjú
- Őszi szünet utolsó napja – postára adtam a szerződést
- November eleje – a Camp Equinunk & BlueRidge 2x tette az online profilomat „OnReview”-ra (ez azt jelentette, hogy tetszettem nekik, és kinéztek maguknak)
- December 13 – személyes interjú a fent említett tábor értünk, a kelet-európai SupportStaff-ért felelős első emberével, Caralyne-nal
- December vége – MEGVAN A TÁBOROM! Első e-mail váltás Caralyne-nal.
- Január – ki-és hazautazásom időpontjának meghatározása, valamint kiderült a pozícióm is: mosoda/takarítás
- Március – repülőjegy pipa, vízuminterjú
- Május – kiutazás előtti tájékoztató
- Június 15 – UTAZUUUNK!

Nem volt egyszerű az oda tartó út. Düsseldorfban 40 percig nem engedtek minket felszállni az Amerikába tartó járatunkra. Nekem volt egy kisebb mentális összeomlásom másfél órával Newark megközelítése előtt, s miután megvoltak a csomagok, akkor szóltak, hogy késnek a buszok a táborból. Este 6 körül

indultunk hát el Wayne megye felé, Pennsylvania államban, s 11 óra körül érkezünk meg a táborba. Soha nem fogom elfelejteni azt az estét. Akkor már majd egy teljes napja talpon voltam, de amint megláttam, hogy mennyi ember vár minket ujjongva, énekelve, el is felejtettem, hogy fáradt vagyok.

9 napunk volt a gyerekek érkezéséig. Egészen addig gólyatábor érzése volt az embernek. Rengeteg „ice-breaker” játékot játszottunk, ismerkedtünk, beszélgettünk. Dolgozni persze már a második napon elkezdtünk. A Camp Equinunk and BlueRidge, mint a nevéből is sejthető, 2 részből áll: Equinunk a fiúké, BlueRidge pedig a lányoké. A mosoda a fiú táborrészen volt, ezért én ott laktam. Az orientáció második felén jött hozzánk egy sheriff, aki a 21 év alatti alkoholfogyasztásról és annak

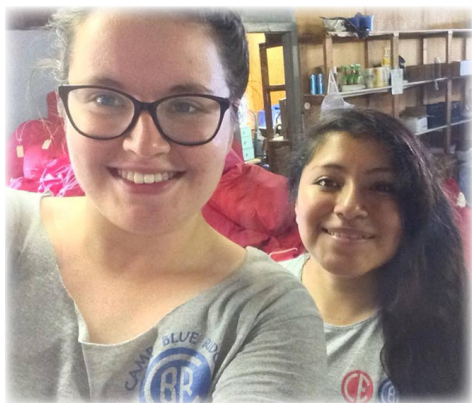

mindenféle jogi következményeiről beszélt, s persze arról, hogy ha a táboron kívül tartózkodunk, vigyázzunk magunkra és egymásra. Táncoltunk square-dance-t, voltunk Walmartban és kocsmáztunk is az első hét alatt.

Estefania, az egyik kisleányom már a tábor elején mondta, hogyha a gyerekek megjönnek, mennyivel nehezebb lesz majd a meló, s ez az első nap ki is derült. Én szerencsésebb helyzetben voltam, hiszen egy-két alkalommal volt csak az, hogy 11 óránál többet dolgoztam volna egy nap, az átlag mindig 9 volt. A konyhán azonban 12-13 óra is összejött, hiszen születésnapok, pizza partik és bankettek színesítették kollégáim mindennapjait.

Nem fogok hazudni, amikor 40 fok volt a

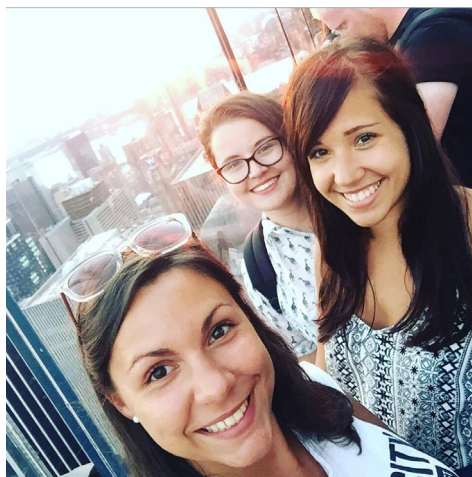
mosodában, és 10-12 kilós zsákokat emelgettem egész nap, nem feltétlenül mondtam azt hogy „ez életem állása”. Azonban azt gyorsan hozzátésem, hogy azok a lányok, akikkel együtt dolgoztam, a lehető legkönnyebbé tették ezt a 8 hetet. Nem volt olyan nap, hogy ne nevettünk volna annyira, hogy könnyünk csorgott. Nem volt olyan nap, hogy ne mondtuk volna azt: mindegy mi az ebéd, saláta úgylis lesz! Nem volt olyan nap, hogy ne örültünk volna a hideg gyümölcsnek a raktárból, amit a commissary-s fiúk hoztak nekünk. Zene hallgattunk, táncoltunk, beszélgettünk, s hálásak voltunk a lehetőségért, hogy ennyi színes egyéniséggel vagyunk együtt. Aztán eljött az augusztus 18...

Ekkor már 5 napja elmentek a gyerekek, s csak mi maradtunk, az a 200 európai. Én még bevállaltam, hogy dolgozok pár napot a tábor után, de az a sírás, ami 18-án volt, még engem is megijesztett. Soha nem gondoltam volna, hogy ennyire meg tudok szeretni ennyi embert egy nyár alatt. Nagyon nehéz volt elengedni őket, s lezárni aznap életem legszebb és legne-

hezebb fejezetét. Ez az érzés, elengedés az én ténylegesen utolsó estémen sem volt másképp, azonban hajnalban egy új kaland várt rám, keleti-parti kirándulás valamint egy hét New Yorkban. Az egész nyarat lehetetlen igazából szavakkal kifejezni, s mindjárt meghaladom a karakterszámot, ezért inkább hagyom, hogy a képek beszéljenek helyettem.

Készítette: Tóth Eszter

Scooter, BMW, miegymás

Az elmúlt időben, több helyen is (Profesztivál, évnyitó, stb.) emlegették, hogy jubilált a kollégium. Idősödik, gyarapszik. Ez azt is jelenti, hogy kifutott innen egy olyan generáció, akik egyetemi tanulmányaik nagy részét a kollégiumban töltötték, akik itt "nőttek fel", akiknek neve összeforrott a Profesz nevével, akiket beszélgetéseink során rendre felemlítettünk, akik valami maradandót alkottak, akikről mindenkinek van valami emléke, mert meghatározó szerepet töltöttek be a kollégium életében, legyen az közösségi, tanulmányi, bármilyen. Ha elolvastátok a Dénessel készült interjút, azt is tudhatjátok, hogy a közeljövő céljai között szerepel az alumni alapjainak lerakása. Ezek adtak alapot ahhoz, hogy elindítsunk egy új rovatot, amelyben a kőli régi, legendás alakjait keressük fel. A delikvensnek lehetőséget kapnak arra, hogy bemutatkozzanak (Az újak kedvéért), és arról meséljenek, hogy mi történt velük azóta, hogy kirepültek a koleszból (A régiak kedvéért). Emellett pedig (Mindenkinek kedvéért) beszélnek egy kicsit a Profeszről, régi emlékekről. Az első alkalommal Veszprém megye csillagáról, Bakai Bernhardtól olvashattok.

Bakai Bernhardt vagyok. 6 éven át voltam folyamatosan az MPTA (A Profesz leánykori neve-a szerk.) lakója. 2,5 éven keresztül DP-s voltam, abból 1,5 éven keresztül elnök is. A Műegyetem Gépészmérnöki Karán szereztem okleveles épületgépész mérnök diplomát. Párhuzamosan elvégeztem a gépészmérnök mestertanári szakot is. Az egyetem utolsó 1,5

évében dolgoztam egy magyar épületgépész kivitelező cégnél, mely hatására az egyetem utolsó félévében megpályáztam egy németországi munkát (magyar cég, németországi foglalkoztatással), amit egy héttel az államvizsga után 2015-ben el is kezdtem. A németországi Neckarsulmban az AUDI gyár új karosszéria csarnokainak légtechnikai kivitelezését irányítottam építésvezetőként. Egy 18-20 fős brigádot kellett napi szinten irányítani, beosztani, megszervezni a munkavégzést, hogy minél magasabb határfokkal, minél minőségibb munkát végezzünk el a megadott határidőn belül. Az építkezés befejező fázisában éreztem úgy, hogy szeretnék visszatérni az irodába és onnan eleinte projektmérnöként, majd projektvezetőként beruházásokat irányítani. Ennek első lépéseként megpályáztam Baden-Württemberg legnagyobb épületgépészeti kivitelező cégét, a Siegle&Epple-t (Stuttgartban) ahol szeptember 1-je óta dolgozom projektmérnöként több dél-németországi Bosch-projekten. A koliban ismertem meg Erikát, akivel idén augusztus 6-án házasodtunk össze. Ő jelenleg velem él kint Stuttgartban, de pár éven belül tervezzük a hazatérést, hisz mindketten Magyarországon képzeljük el a családalapítást.

Készítette: Bakai Bernhardt

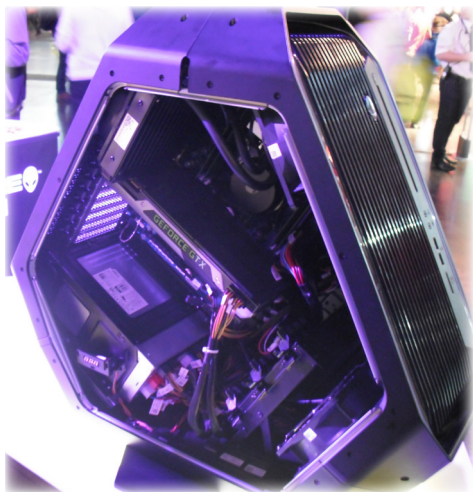
Programajánló rovatunkban most elsősorban a gamereknek, a számítógépes játékok és hardverek iránt érdeklődőknek szeretnénk kedveskedni, bemutatva a PlayIT-et, az ország, és talán a régi legnagyobb gamer/IT rendezvényét.

Időszerű választás a kiállítás bemutatása, mert a következőt november 26-án rendezik. Itt álljunk is meg egy szóra. Eddig évente két alkalommal látogathattuk meg a PlayIT-et. Egyszer ősszel (november), egyszer tavasszal (április-május), illetve szerveztek tematikus találkozókát is, pl. karácsonykor. A rendezvény mindig kétnapos volt (szombat-vasárnap). Több változás is történt a közelmúltban. Sokak nagy öröme megszűnt a Budapest-központúság. Ez azt jelenti, hogy, az ország különböző területeire, nagyobb városokba, mint pl. Debrecen, Szeged, Győr, Pécs is ellátogat a PlayIT. Természetesen különböző időpontokban, a találkozók nem ütik egymást. Feltehetően ennek köszönhető, hogy idéntől a fővárosi rendezvény csak egynapos. Ösz-

szességében ezt egy jó fejleménynek tartom. Általában a szombati napokon volt nagyobb a forgalom, szinte már egészségtelenül nagy. A vasárnapok általában nyugisabbak, de az új felállással nyilván tehermentesül majd a szombat is.

De miért is érdemes elmenni a PlayIT-re? Első blikkre talán egy eléggé belterjes, szűk szubkultúra vallási szeánsának tűnik ez, ahol a szobanövény geekek előmászának végre barlangjaikból, amikor végre találkoznak más organikus lényekkel, hogy aztán egy nagy csarnokban folytassák a valóságot kizáró, gyerekes marhaságaikat, és újra gépek elé szögezzék magukat, a kommunikációt pedig a jól bevált TeamSpeak csatornákon intézzék, mert a személyes face to face kontakt az

kellemetlen számukra. Egyébként meg biztos mindegyik buta, bűdös, antiszoc, és 90%-uk felnőni képtelen fiú. Nos, én voltam már ezen a rendezvényen párszor, és hazudnék, ha azt mondanám, hogy az ilyen szélsőségek nem fordulnak elő, de ennyire nem vészes a helyzet. Nem ezek az extrém példák a leggyakoribbak.

A környezet kifejezetten kellemes, nem kell félni attól, hogy a keményvonalas gamerek kiközösítsenek minket. Tehát akkor miért menjünk el? Pl. a programok rendkívül széles kínálata miatt. Vetélkedők, bemutatók, tesztek, kiállítások, interjúk, beszélgetések, nagyon sok témakörben. Bajnokságokat rendeznek, felvonul a hazai esport színe-java, akik a legismertebb multiplayer játékokban mérik össze tudásukat (Counter-Strike, League of Legends, Hearthstone, Overwatch, stb.), amiket nagy kivetítőkön követhetünk végig. A hazai forgalmazóknak hála, jobban megismerhetjük és kipróbálhatjuk a jelen és a közeljövő nagy játékeit és hardvereit. A legismertebb magyar Youtube-csatornák képviselői, a legkedveltebb vlogerek és bloggerek, szakújságírók szórakoztatják a közönséget, vesznek részt beszélgetéseken, találkoznak rajongóikkal. Kedvezményes áron vásárolhatunk magunknak új kiegészítőket a telefonunkhoz, laptopunkhoz, tabletünkhez. Rengeteg kiállító, saját standdal, programokkal, nyereményjátékokkal. Cosplayerek versenyé-

Lasertag, és még nagyon sok minden más. További lehetőségekért érdemes lecsekkolni a rendezvény honlapját.

Ha megvan az elhatározás, adódik a kérdés, hogy mindezt mennyiért árulják? Többféle opció közül választhatunk. A legolcsóbb elővételben megváltott jegy 2900 Ft-ba kerül, a legdrágább pedig 29300 Ft-ba. Igen, annyiba. Ez az úgynevezett Excellent VIP, ami újdonság, eddig a Collector's volt az elit 14800 Ft-ért. A Collector's jegy birtokosai a többieknél egy órával hamarabb, külön sorban juthatnak be a rendezvényre, továbbá számukra ingyenes a ruhatár, ajándéksomagban részesülnek (Előre kiválasztott méretű és mintájú póló, magazinok, plakátok, füles/egér, édességek, stb.), továbbá van egy pihenőhely, ahova csak ők léphetnek be, ahol korlátlan mennyiségben fogyaszthatnak az ottani ételekből és italokból. Az Excellent VIP nekem túlzásnak tűnik, nem nyújt annyival többet, mint amennyivel többbe kerül (VIP hosting, fellépőkkel találkozó a backstage-ben, nagyobb értékű tárgyak az ajándéksomagban, stb.). Lényeg az, hogy mindenki ki tudja választani a saját számára kedves megoldást, az összesen ötféle belépőjegy közül.

Mit lehet elmondani összgezésképp? Ha nagy gamer vagy, de akkor is ha csak szabadidődben néha játszol ezzel-azzal, ha új okostelefont vagy tabletet szeretnél vásárolni magadnak, de nem ismered jól a piacot, és szeretnél közelről is szemügyre venni a kínálatot, ha élőben akarod látni Szirmai, ha kedvezményes áron akarsz szoftvereket vagy kiegészítőket vásárolni, ha szeretnél beszélgetésen részt venni IT-s szakemberekkel, akkor a PlayIT-en a helyed.

Ez az ajánló nem csak népszerűsíteni szeretné a nevezett programot, hanem kicsit eloszlatni a sztereotípiákat a gameerekkel kapcsolatban. Ha az ember nem viszi túlzásba, akkor ez is egy ugyan olyan hobbi, mint

bármelyik másik. Van egy kezdeményezés, a Mozdulj Gamer! Ez egy mozgalom, amit gameerek hoztak létre gameereknek, ami a rendszeres mozgás, és az offline élet fontosságát hangsúlyozza, a játékokkal eltöltött órák mellett. Természetesen ők is jelen lesznek a kiállításon.

Ezek után, ha megjött a kedved a rendezvényhez, akkor 2016. november 26-án vedd az irányt a Hungexpo felé, ahol reggel 10-kor megnyitja kapuit a PlayIT.

Készítette: Pénzes Martin

Peti -heti TOP 5:

1.) Egy antigravitációról szóló könyvet olvasok....lehetetlen letenni.

2.) Nem aggódom az adósságom miatt. Elég nagy ahhoz, hogy tudjon magára vigyázni.

3.) Én végeztem a feladat oroszlánrészét: üvöltöttem!

4.) Hála a szerencsecsillagomnak, nem vagyok babonás!

5.) A feleségem azzal vádol, hogy sosem figyeltek rá. Vagy valami ilyesmivel.

- Miért nem végezte el Kukorica János a 8 általánost?

-???

- Mert lemorzsolódott.

- Mi a hasonlóság a nyugdíj és a sír között?

-???

- Egyikből sem lehet kijönni.

- Miért jó a gél memóriája?

-???

- Mert ami gél, el nem felejt...

A nyuszigyerek sírva megy haza. Az apja megáll előtte, feltűri karján az inget és így szól:

- Ki bántott fiam?

- A medve! - szipogja a kis nyuszi.

Az apja lehúzza a karjain az inget és válaszol:

- Te bajod fiam! Miért kötekedtél vele?

A tyúk és a tojás ül a pszichológiai rendelő várójában. Nyílik az ajtó, kijön az asszisztens, rájuk néz, majd megszólal:

- Melyikük volt előbb?

Mire azok ketten:

- Maga most szórakozik?

A dadogós hipót akar venni, és zárás előtt fél perccel ér oda a boltba.

Lihegve nekiáll magyarázni:

- Hip, hip....

- Hurrá! - mondta a boltos és lehúzta a redőnyt.

